

Sygn. akt: I C 654/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2023 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko R. S.

o zapłatę

zasądza od pozwanej R. S. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 4.244,98 zł (słownie: cztery tysiące dwieście czterdzieści cztery złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 grudnia 2022 roku do dnia 28 czerwca 2023 roku,

zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) wyroku należność wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 276,39 zł (słownie: dwieście siedemdziesiąt sześć złotych trzydzieści dziewięć groszy), to jest kwotę 4.521,37 zł (słownie: cztery tysiące pięćset dwadzieścia jeden złotych trzydzieści siedem groszy) rozkłada na 24 miesięczne raty:

23 raty w wysokości po 188,00 zł (słownie: sto osiemdziesiąt osiem złotych),

24 rata w wysokości 197,37 zł (słownie: sto dziewięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści siedem groszy)

płatnych do 15 - go dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni zastrzegając, że uchybienie terminowi płatności którejkolwiek z rat spowoduje, że cała niezapłacona dotychczas część zobowiązania stanie się natychmiast wymagalna wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od niezapłaconej części zobowiązania,

nie obciąża pozwanej R. S. kosztami procesu.

Sygn. akt I C 654/22

UZASADNIENIE

Powód – (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł pozew przeciwko pozwanej R. S. o zapłatę kwoty 4.244,98 złotych wraz z ustawowymi

odsetkami za opóźnienie od dnia 16 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że wierzytelność dochodzona przez powoda od pozwanego wynika z umowy nr (...) zawartej w dniu 28 czerwca 2019 roku pomiędzy pozwanym a (...) S.A. z siedzibą w W.. Zgodnie z warunkami umowy poprzedni wierzyciel udostępnił pozwanemu kwotę 2.135,00 złotych.

Powód podkreślił, że ustalona kwota pożyczki uwzględniała odsetki umowne w kwocie 142,85 złotych, prowizje za udzielenie w wysokości 719,24 złotych, opłatę przygotowawczą w kwocie 40,00 złotych oraz opłatę za okresowe zawieszenie spłat w wysokości 308,25 złotych, natomiast łączne zobowiązanie do spłaty z umowy pożyczki wynosiło kwotę 3.345,34 złotych. Zgodnie z warunkami umowy pozwany miał spłacać pożyczkę w ratach tygodniowych, a mianowicie w 45 ratach, każda w wysokości 74,35 złotych.

Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, w szczególności nie zwrócił pobranych środków pieniężnych. W związku z tym umowa została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 24 grudnia 2019 roku.

Powód zaznaczył, że na podstawie umowy o przelew wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartej z powodem a poprzednim wierzycielem w dniu 17 sierpnia 2022 roku powód nabył wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem naliczania odsetek. Na dochodzone roszczenie składa się kwota 2.994,48 złotych z tytułu niespłaconej kwoty kapitału – wymagalna od 28 lipca 2019 roku, 1.019,58 złotych z tytułu odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 9 sierpnia 2022 roku, 103,86 złotych z tytułu niespłaconych odsetek ogółem naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy do dnia jej wymagalności według stopy odsetek określonej w umowie nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych – przy dacie wymagalności od dnia 28 lipca 2019 roku i kwota 127,06 złotych tytułem odsetek naliczonych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 10 sierpnia 2022 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu – przy dacie wymagalności 16 grudnia 2022 roku.

Powód wskazał, że wezwał pozwanego do dobrowolnej spłaty zobowiązania i jednocześnie poinformował o możliwości spłaty zobowiązania w ratach. Pozwany nie uregulował zobowiązania.

W odpowiedzi na pozew pozwana – R. S. uznała powództwo w całości i jednocześnie wniosła o rozłożenie na raty kwoty 4.244,98 złotych na 24 raty, przy czym pierwsza rata w wysokości 219,98 złotych, natomiast kolejne 23 raty w wysokości po 175,00 złotych, płatne do dnia 15 – go dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie, od dnia wymagalności każdej raty do dnia zapłaty, z tym że opóźnienie w zapłacie którejkolwiek z rat spowoduje wymagalność całego nieuiszczonego roszczenia. Pozwana wniosła nadto o nieobciążanie jej kosztami procesu wskazując, że jej sytuacja osobisto – finansowa jest bardzo zła, dlatego też zaprzestała regulować pożyczkę udzieloną przez P.. Jednocześnie zaznaczyła, że nie posiadała wiedzy o wezwaniu do zapłaty albowiem od lutego 2023 roku mieszka w C., natomiast korespondencja w niniejszej sprawie była wysyłana na adres w K.. Również adres wskazany w pozwie jest błędny albowiem wprawdzie zamieszkuje ona w C., jednakże pod innym adresem. Dlatego też pozwana podkreśliła, że nie posiadała wiedzy, że powód chce z nią zawrzeć porozumienie oraz, że nie uchyła się od spłaty zobowiązania. w konsekwencji pozwana nie dała podstaw do wytoczenia powodowi powództwa.

Z załączonego do odpowiedzi na pozew oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania wynika, że pozwana pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym z trójką małoletnich dzieci, a jej źródłem utrzymania jest świadczenie 500+ i zapomogi z MOPS. Łączny dochód miesięczny netto wynosi kwotę 3.000,00 złotych. Pozwana wskazała, że ponosi koszty wynajmu lokalu mieszkalnego odstępne 1.200,00 złotych, 580,00 złotych czynsz, opłaty za energię elektryczną co drugi miesiąc 350,00 złotych.

Pozwana zaznaczyła nadto, że spłaca zobowiązania swojego byłego męża.

Powód - w odpowiedzi na pismo procesowe pozwanej - wyraził zgodę aby pozwana uregulowała zobowiązanie w ratach. Jednocześnie zaprzeczył aby pozwana nie dała podstaw do wytoczenia niniejszego powództwa albowiem wysłał wezwanie do zapłaty, na które pozwana nie odpowiedziała. Dlatego też winna ona ponieść koszty związane z wytoczeniem przedmiotowego powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 czerwca 2019 roku pozwana – R. S. zawarła umowę pożyczki pieniężnej z (...) S.A. z siedzibą w W., na podstawie której otrzymała pożyczkę w wysokości 2.000,00 złotych. Ponadto pożyczkodawca udostępnił pożyczkobiorcy kwotę 135,00 złotych poprzez przelew na inne rachunki wskazane w dyspozycji klienta we wniosku.

W umowie pożyczkodawca ustalił również prowizję z udzielenie pożyczki w wysokości 719,24 złotych, opłatę przygotowawczą w wysokości 40,00 złotych, opłatę za elastyczny plan spłaty w wysokości 308,25 złotych oraz odsetki w wysokości 142,85 złotych.

W konsekwencji pożyczkobiorca zobowiązana była do spłaty kwoty 3.345,34 złotych w 45 tygodniowych ratach. Wysokość każdej raty opiewała na kwotę 74,35 złotych, a ostatniej na kwotę 73,94 złotych.

dowód: umowa pożyczki pieniężnej z dnia 28 czerwca 2019 roku k. 48 – 51v.

Pozwana – R. S. z uwagi na problemy finansowe zaprzestała spłaty zobowiązania. W związku z tym pożyczkodawca wypowiedział umowę pożyczki i wezwał do spłaty zaległego zobowiązania.

przyznane, nadto dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki k. 46 – 46v.

W dniu 17 sierpnia 2022 roku pożyczkobiorca zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność wobec pozwanej. Powód zawiadomił pozwaną o cesji wierzytelności i wezwał do uiszczenia zadłużenia, wysyłając pismo na adres ul. (...) w C.. W związku z brakiem spłaty zobowiązania powód przysądnie wezwał pozwaną – R. S. – do zapłaty kwoty 4.215,84 złotych. Powód przesłał to wezwanie na również na adres ul. (...) w C..

Od lutego 2023 roku pozwana R. S. mieszka pod adresem ul. (...) w C. (przyznane).

dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 17 sierpnia 2022 roku k. 25 – 39v, załącznik do umowy wierzytelności k. 41 – 43, zawiadomienie z dnia 7 września 2022 roku k. 44 – 45v, przysądowe wezwanie do zapłaty z dnia 16 listopada 2022 roku k. 52 – 52v.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości albowiem strona pozwana – R. S. - nie kwestionowała zarówno zasady, jak i wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia. Dlatego też, co do zasady, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda dochodzone roszczenie, również w zakresie odsetek umownych określonych przez powoda w pozwie.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Istotnym jest przy tym, iż mimo, że Sąd jest związany uznaniem powództwa, to obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność

uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby uznanie powództwa było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego bądź zmierzało do obejścia prawa. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozvem.

Pozwana – R. S. w odpowiedzi na pozew wniosła o rozłożenie kwoty dochodzonej pozvem na 24 raty, przy czym pierwsza rata w wysokości 219,98 złotych, natomiast kolejne 23 raty w wysokości po 175,00 złotych, płatne do dnia 15 – go dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie, od dnia wymagalności każdej raty do dnia zapłaty, z tym że opóźnienie w zapłacie którejkolwiek z rat spowoduje wymagalność całego nieuiszczonego roszczenia.

Powód wyraził zgodę na spłatę zobowiązania przez pozwaną w ratach.

Zgodnie z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie (...). Ponadto zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, spowodowane nieurodzajem czy klęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika (por. tak: M. J.

Najnowsze wydanie: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające

W. 2009 LexisNexis (wydanie III) ss. (...).

W realiach niniejszej sprawy, co wynika z niekwestionowanego oświadczenia pozwanej o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania oraz z uwagi na fakt, że powód wyraził zgodę na rozłożenie świadczenia na raty wynika, że sytuacja majątkowa pozwanej umożliwi jej spłatę świadczenia w systemie ratalnym. Pamiętać bowiem należy, że decyzja o rozłożeniu zasądzzonego świadczenia na raty musi być w każdym przypadku uzasadniona przede wszystkim celem jaki przyświeca tej instytucji, a mianowicie ułatwieniem zobowiązanemu spłaty zasądzzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z roku 2008 VI ACa 218/2008 LexPolonica nr 1949114 Rzeczpospolita (...) str. C1).

Uwzględniając zatem źródło i wysokość osiągniętych dochodów przez pozwaną oraz osób, z którymi pozostaje ona we wspólnym gospodarstwie domowym, w szczególności stały dochód, jak również wysokość comiesięcznych zobowiązań finansowych, należy uznać, że pozwana będzie w stanie spłacać zasądzoną należność w comiesięcznych ratach w wysokości określonej w wyroku. Istotnym jest również, że rozłożenie na raty ułatwi pozwanej spłatę tego zasądzzonego roszczenia. Ponadto nieuwzględnienie wniosku o rozłożenie na raty spowodowałoby, że spełnienie świadczenia przez pozwanego w całości byłoby niemożliwe do wykonania, a w szczególności narażałoby pozwanego i jego bliskich na niepowetowane szkody.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 102 kpc, który stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Strona pozwana z uwagi na sytuację materialną, jak również brak wiedzy o wezwaniach do uregulowania zadłużenia, wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu, natomiast strona powodowa nie wyraziła na to zgody.

W ocenie Sądu analiza sytuacji materialnej pozwanej, w szczególności, iż pozostaje ona we wspólnym gospodarstwie domowym z trójką małoletnich dzieci i jest ich wyłącznym żywicielem, jak również, że uznała roszczenie, pozwala na uwzględnienie wniosku strony pozwanej, mimo że jest ona stroną przegrywającą proces w całości.

Wobec powyższego Sad orzekł jak w punkcie 3 sentencji.